

Arrest

nr. 81 455 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 1 april 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 juni 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 september 2009 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Deze beslissing wordt op 19 april 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 februari 2012 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 3 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 8 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door:

B., F. (R.R.: 664040147175)

nationaliteit: Marokko

geboren te T. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene in 2001 naar België kwam met een visum voor 30 dagen, geldig van 01.05.2001 tot 16.06.2001 en sindsdien in België zou verblijven en geïntegreerd zou zijn. Betrokkene legt attesten en getuigenverklaringen voor om dit te staven, namelijk een arbeidsovereenkomst d.d. 19.09.2011, een attest van werkbereidheid, een attest dat betrokkene in 2003 aan activiteiten en vormingen heeft deelgenomen bij het IVCA en een bewijs van inschrijving bij Open School. Dit is echter niet voldoende om verblijfsregularisatie toe te staan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene verklaart dat zij sinds 2001 in België zou verblijven. Echter heeft zij tot de aanvraag op basis van artikel 9ter d.d. 09.03.2009 geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene verklaart eveneens dat zij geen enkel contact neer heeft met haar land van herkomst, maar betrokkene legt geen bewijzen voor die deze loutere bewering kunnen staven. Daarbij lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, betrokkene verbleef immers ruim 37 jaar in haar land van herkomst vooraleer naar België te komen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (BS. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (BS. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.
(...).*”

Op 28 februari 2012 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.
(...).*”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1 .

Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.’

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf tot machtiging werd geweigerd.

Verzoekster heeft haar aanvraag gebaseerd o.v.k. het criterium 2.8A en 2.8B.

De instructies van 19/7/2009 werden vernietigd door de Raad van State en blijkbaar zijn de criteria niet meer van toepassing.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster voornamelijk kritiek uit op het bevel om het grondgebied te verlaten, maar ook kritiek uit op de motieven van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van de vreemdelingenwet, merkt de verwerende partij op dat verzoekster niet betwist dat overeenkomstig dit artikel 8, in het bestreden bevel de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast, is vermeld. Er kan volgens de verwerende partij dan ook niet worden ingezien hoe verzoekster dienstig een schending van dit artikel kan aanvoeren.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij op dat verzoeksters beschouwingen hoe dan ook niet kunnen worden aangenomen. De verwerende partij citeert de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat daaruit blijkt dat rekening werd gehouden met alle door verzoekster aangevoerde elementen. De verwerende partij wijst erop dat dienaangaande de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermogt te beslissen de door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De verwerende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent en niet bevoegd is om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Verzoeksters kritiek kan niet worden aangenomen.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing

een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoekster heeft aangehaald in haar aanvraag, niet volstaan om verzoekster te machtigen tot verblijf. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum.

3.1.3.1. Verzoekster voert aan dat de *“Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens (moet) vermelden waarom zij meent één van de criteria (van artikel) 7 te kunnen inroepen.”* Uit de tweede bestreden beslissing blijkt echter duidelijk, overeenkomstig artikel 8 van de vreemdelingenwet, welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet werd toegepast, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet: *“wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten,”*. De bij artikel 2 vereiste documenten zijn de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit, of een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België. In de bestreden beslissing wordt er naast deze juridische verwijzing ook gemotiveerd waarom deze werd toegepast namelijk omdat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum.

Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij meent dat de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de tweede bestreden beslissing, niet vermeld worden in de tweede bestreden beslissing. Verzoekster maakt inzake de tweede bestreden beslissing niet duidelijk op welk punt de motivering ervan haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

3.1.3.2. Verzoekster voert aan dat de eerste bestreden beslissing geen correcte redenen bevat waarom de machtiging tot verblijf werd geweigerd: verzoekster heeft haar aanvraag gebaseerd op de criteria van de instructie van 19 juli 2009, deze werden vernietigd door de Raad van State en zijn blijkbaar niet meer van toepassing. Tevens ontbreekt volgens verzoekster een motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken en werd er geen belangenafweging gemaakt.

In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn: de instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 nr. 198.769. Vervolgens wordt in de eerste beslissing ingegaan op de elementen die verzoekster heeft aangehaald in haar aanvraag. Verzoekster laat vervolgens na om te verduidelijken met welke door haar voorgebrachte stukken geen rekening zou zijn gehouden en in welk opzicht er een belangenafweging zou moeten zijn gebeurd.

Verzoekster maakt inzake de eerste bestreden beslissing evenmin duidelijk op welk punt de motivering ervan haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze.

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd;

(Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, 1. 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van

Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft.

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 3/2/2012.

Dat verzoekster weldegelijk zich wel degelijk kan beroepen op het criterium 2.8.A en 2.8.B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoekster wel degelijk een langdurig ononderbroken verblijf in België aantoont dat minimum 5 jaar bedraagt.

Dat verzoekster weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoekster wel degelijk tewerk gesteld zal worden in een voltijdse betrekking aan het wettelijk minimumloon.

Dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 3/2/20 12.

Dat verzoekster weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoekster een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorlegt, zodat dit weldegelijk aantoont dat zij kan tewerkgesteld worden vanaf zij geregulariseerd wordt.

Verweerder heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd.

Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet op alle aangehaalde bovenvermelde redenen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing niet werd genomen door de minister van Binnenlandse Zaken maar door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie. Ook verzoeksters verwijzing naar de grondwettelijke motiveringsplicht faalt naar recht omdat dit de jurisdictionele motiveringsplicht betreft en niet kan worden toegepast naar aanleiding van bestuurshandelingen.

De verwerende partij merkt tevens op dat een verwijzing naar “de wet van 29.07.1991” zonder dat een artikel wordt aangeduid, geen ontvankelijk middel uitmaakt.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat verzoeksters aanvraag ongegrond diende te worden verklaard. De gemachtigde beschikt in dit verband over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd rekening gehouden met alle door verzoekster aangebrachte elementen. Verzoekster beoogt een feitelijke herbeoordeling van haar aanvraag maar dit doet geen afbreuk aan de motieven van de beslissing. Verzoekster toont met haar louter feitelijke beschouwingen geen enkele onredelijkheid aan.

3.2.3. Zoals reeds gesteld heeft de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de schending van de formele motiveringsplicht niet is aangetoond.

In het tweede middel uit verzoekster hoofdzakelijk kritiek op de weergegeven motieven van de bestreden beslissing en stelt zij dat ze er niet akkoord mee kan gaan, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat de voorgelegde elementen van haar aanvraag niet zorgvuldig werden onderzocht en dat zij meent zich wel degelijk te kunnen beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

In de bestreden beslissing wordt over deze instructie het volgende overwogen:

“Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Verzoekster toont niet aan dat dit motief zou steunen op een foutieve feitenvinding of dat dit kennelijk onredelijk is. Deze instructies zijn vernietigd door de Raad van State, zodat verzoekster niet met goed gevolg de toepassing ervan kan eisen.

Uit de overige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat werd ingegaan op de elementen die verzoekster heeft aangehaald in haar aanvraag: er wordt ingegaan op de elementen van integratie, op de voorgelegde arbeidsovereenkomst, op het attest van werkbereidheid, een attest dat ze in 2003 aan vormingen en activiteiten heeft deelgenomen en een bewijs van inschrijving bij Open School. Tevens wordt erop gewezen dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst en dat van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat ze zich houden aan de wetgeving. Verzoekster duidt niet met concrete gegevens aan welke van de door haar aangevoerde elementen niet zorgvuldig werden onderzocht. Verzoekster toont evenmin aan dat de motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL:

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

De staatssecretaris had er zich initieel toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

Thans werden de instructies vernietigd en zijn de criteria niet meer van toepassing.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoekster tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoekster zich zowel op het criterium 2.8A als 2.8B kan baseren.

Dat deze criteria zelfs niet meer onderzocht werden door verweerster.

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

Dat verweerster nog steeds de aanvraag kon beoordelen overeenkomstig haar discretionaire bevoegdheid; verweerster behoudt immers ten allen tijde haar appreciatiemogelijkheid.

Dat verweerster dit blijkbaar niet meer wenste te doen om reden dat de instructies vernietigd werden door de Raad van State.

Dat tevens de rechtszekerheid hierdoor in het gedrang komt en het vertrouwensbeginsel in het gedrang komt.

Dat verzoekster jarenlang in België verblijft, zoals aangetoond, bovendien kan werken zodra zij geregulariseerd wordt, haar toekomstige werkgever uiteraard bereid is haar in dienst te nemen van zodra zij geregulariseerd is en perfect geïntegreerd is.

Verweerster is dan ook haar onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat in haar repliek op het eerste en tweede middel reeds voldoende werd uiteengezet dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen en dat de gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor regularisatie. De verwerende partij verwijst naar deze repliek en voegt eraan toe dat er geen sprake is van onzorgvuldig gedrag.

Waar verzoekster verwijst naar het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel laat de verwerende partij gelden dat het de gemachtigde niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Als beginselen van behoorlijk bestuur kunnen zij niet *contra legem* toegepast worden. Verzoekster kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht voor haar niet voorzienbaar zou zijn geweest of dat haar rechtmatig vertrouwen werd geschonden. De verwerende partij wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769. Dit vernietigingsarrest heeft werking *erga omnes*, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie. Ingevolge de vernietiging kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster herhaalt dat zij onder de toepassing valt van de criteria van de vernietigde instructie maar dat deze niet werden toegepast en dat haar aanvraag niet in het licht daarvan werd onderzocht. Tevens voert verzoekster aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn appreciatiebevoegdheid behoudt maar deze *in casu* niet wenste toe te passen omdat de instructies vernietigd werden.

De Raad herhaalt dat de instructies van 19 juli 2009 vernietigd werden door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 met nr 198.769, zodat verzoekster niet met goed gevolg de toepassing ervan kan eisen.

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik heeft gemaakt van zijn ruime appreciatiebevoegdheid en rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekster heeft aangevoerd in haar aanvraag. De omstandigheid dat de gemachtigde op gemotiveerde wijze geoordeeld heeft dat deze elementen geen aanleiding geven tot regularisatie, maakt geen motiveringsgebrek uit.

De schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het

tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer. Verzoekster kan zich evenmin op het vertrouwensbeginsel beroepen *contra legem*. Alleszins blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met al de elementen die zij heeft aangevoerd.

Verzoekster toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden en slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“VIERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL:

De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Immers, tal van aanvragen werden reeds behandeld overeenkomstig de vernietigde instructie.

Door de tussengekomen arresten van de Raad van State dreigt alles op de helling komen te staan.

Dat dit een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel.

Dat alle aanvragen op een gelijke manier dienen behandeld te worden hetgeen manifest niet meer het geval is.

Tot op heden heeft de regering nagelaten mede te delen of al dan niet een ander of identiek beleid zal gevoerd worden.

Blijkbaar worden de positieve criteria van de instructie nog wel toegepast op al wie aan de criteria voldoet

M.a.w. gelden de criteria uit de instructie nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Dit druist regelrecht in tegen het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Iedereen dient gelijk behandeld te worden.

De ongelijke behandeling is dan louter willekeurig en discriminerend.

De ongelijke behandeling van verzoeker is in strijd met artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Dat dit middel dan ook gegrond en ernstig is.”

3.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster niet aantoont over welke aanvragen het zou gaan, met wie zij ongelijk wordt behandeld, en in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze gevallen vergelijkbaar zouden zijn met de *in casu* voorliggende elementen. De verwerende partij stelt vast dat verzoekster met haar kritiek meent dat de gemachtigde de instructie diende toe te passen, hoewel deze in strijd is met artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoekster gaat kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde niet toekomt om af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending uit van het legaliteitsbeginsel en van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst erop dat de instructie werd vernietigd door de Raad van State en dat dit vernietigingsarrest *erga omnes* geldt zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.4.3. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekster beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET